

[Langkilde.]

og fastholdes et nært samarbejde med disse organisationer om alle de afgørelser, som skal træffes på disse områder.

Til slut vil jeg sige nogle ord om styringsproblemet set fra statens og dermed fra folketingets side. Jeg tænker ikke her først og fremmest på den samlede offentlige udgiftspolitik, som jeg har omtalt, og hvor vi selvfølgelig lægger den allerstørste vægt på en samordning. Det problem, jeg vil rejse, er spørgsmålet om statens indflydelse på den måde, hvorpå opgaverne i amterne og primærkommunerne løses.

Problemet har kun i ringe grad, synes jeg, været inde i den offentlige debat, men synes mig alligevel centralt. Det er klart, at der fra de enkelte administrationsgrene vil udgå retningslinjer, også i vidt omfang bindende retningslinjer, bl. a. på grundlag af ny lovgivning. Men jeg tror, det er klogt og pædagogisk, at man indstiller sig på, at disse retningslinjer på de områder, hvor det er muligt, holder sig på et så generelt plan som muligt. Erfaringen viser, at såfremt man på centralt plan søger at gennemtvinge løsninger af detailproblemer, som strider mod den lokale opfattelse, så vækker de modstand, man søger at omgå retningslinjerne, man søger at camouflere omgåelsen; det betyder, at centralmyndigheden får et urigtigt billede af, hvad der virkelig foregår, og det kan være yderst uheldigt. Centralmyndighederne må søge at frigøre sig fra 100 års mistillid til, at tingene kan udføres fornuftigt og rigtigt på det lokale plan, og i stedet gå over til at føle sig som hjælpere, inspirationskilder, for den lokale forvaltning. Det er en pædagogisk opgave at søge nye veje og midler introduceret, og denne pædagogiske opgave bliver efter vor mening en meget vigtig opgave for centralforvaltningen under den kommende udvikling. Det vil nok også være nødvendigt for lovgivningsmagten på en del områder at vise resignation over for at skabe mange detaljerede regler med hensyn til de områder, som hører under det lokale selvstyre.

Jeg vil gerne takke arbejdsministeren for en redegørelse, som har givet os anledning til at debattere et emne, som efter vor opfattelse er meget centralt og betydningsfuldt for hele udviklingen af den danske samfundsstruktur. Jeg håber, at interessen vil være stor for disse problemer også ude i befolkningen, om muligt endnu større end herinde.

Holger Hansen: Må jeg indlede med at give tilslutning på venstres vegne til de hovedlinjer, arbejdsministeren har fremlagt i sin redegørelse forleden, som jeg gerne vil takke for.

Venstre er enig i det synspunkt, at kommunalreformen, som den trådte frem 1. april 1970, er det grundlag, hvorpå vi nu skal søge at tilrettelægge opgavefordelingen mellem de forskellige administrative led. Der vil nok i alle partier være folk, som på et eller andet punkt var mindre tilfreds med kommunalreformen, som den kom til at se ud, men det ændrer intet ved, at vi må ansvare for et kommunalt mønster for fastlagt ganske lang tid fremover. Efter vor mening har kommunalreformen givet det kommunale selvstyre mere reelt indhold, har givet mulighed for en mere hensigtsmæssig opdeling af opgaverne og derved skabt mulighed for en bedre service for borgeren.

Der er hos venstre tilfredshed med, at der gennem de nye amter er skabt mulighed for en decentralisering af megen administration og mange beslutningsprocesser. Dette være sagt i forhold til statsadministrationen. Men venstre vil også understrege, at decentraliseringen ikke bør stoppe i amtet, men må føres videre til også at omfatte en udlægning til kommunen, hvor dette måtte vise sig hensigtsmæssigt.

Hermed har jeg også taget stilling til den aktuelle debat om amternes berettigelse. Det er venstres opfattelse, at amtet er nødvendigt som bærer af de opgaver, kommunerne ikke har befolkningsmæssigt underlag for, og som koordinerende og planlæggende myndighed. Amterne har deres mission i